

01872

BIULETYN

CENTRALNEJ RADY ZWIĄZKÓW ZAWODOWYCH

1980

Warszawa, dnia 12 luty 1980 r.

Nr 1

SPIS TREŚCI

Dział A

- Poz. 1 — uchwała XIII Plenum Centralnej Rady Związków Zawodowych z dnia 11 grudnia 1979 r. o realizacji planu 1980 r. 2

Dział B

- Poz. 2 — uchwała Nr 162 Rady Ministrów z dnia 5 listopada 1979 r. w sprawie zapewnienia sprawnej pracy transportu kolejowego, drogowego i lotniczego w okresie zimy 1979/1980 r. 3
- „ 3 — uchwała Nr 187 Rady Ministrów z dnia 11 grudnia 1979 r. w sprawie podwyższenia najniższych wynagrodzeń pracowników 5
- „ 4 — zarządzenie Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 29 listopada 1979 r. w sprawie zasad kierowania do zakładów rehabilitacji zawodowej inwalidów 5
- „ 5 — zarządzenie nr 21 Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych z dnia 12 grudnia 1979 r. w sprawie zasad wprowadzenia najniższych wynagrodzeń zasadniczych oraz podwyższenia niektórych stawek wynagrodzeń zasadniczych bezpośrednio wyższych od stawek najniższych — stosowanych w uspołecznionych zakładach pracy 6

z. 40,-

K-9/19/80ca

DZIAŁA

1.

UCHWAŁA XIII PLENUM CENTRALNEJ RADY ZWIĄZKÓW ZAWODOWYCH

z dnia 11 grudnia 1979 r.

o realizacji planu 1980 r.

Plenum CRZZ stwierdza, że w powszechnej dyskusji nad Wytycznymi na VIII Zjazd PZPR aktywnie uczestniczą działacze i członkowie związków zawodowych, całe załogi — jako współgospodarze i współtwórcy dokonujących się przemian i osiągnięć w budownictwie socjalistycznym Polski. Aktywność tę potwierdzają wzmożoną pracą, nowymi inicjatywami społeczno-produkcyjnymi, masowym uczestnictwem we współzawodnictwie. Łącząc gospodarską dyskusję z konkretnym działaniem, jesteśmy świadomi, że partia oczekuje od związków zawodowych jeszcze skuteczniejszego wsparcia jej poczynań. Dlatego nasz główny wysiłek i aktywność załóg przed VIII Zjazdem PZPR koncentrujemy na tym, by zapewnić wysoki rytm rzetelnej pracy, by mądra gospodarska dyskusja mobilizowała do działania.

Plenum stwierdza, że program, z którym PZPR wychodzi na swój VIII Zjazd, jest dalszą, konsekwentną realizacją linii wypracowanej na VI i VII Zjeździe. Jest to program uwzględniający uwarunkowania doby obecnej, a zarazem najpełniej odpowiadającej bieżącym i perspektywicznym interesom ludzi pracy, stawiający na dalszy rozwój kraju i wzrost poziomu życia ogółu pracujących. Zapowiada on postęp społeczny i gospodarczy, naukowy i techniczny, kulturalny i moralny całego społeczeństwa, stwarza silne podstawy rozwoju braterskiej przyjaźni i współpracy ze Związkiem Radzieckim, ze wszystkimi krajami wspólnoty socjalistycznej, służy politycznej i ekonomicznej integracji naszych krajów.

Plenum stawia przed wszystkimi instancjami, ogniwami i aktywnym związkowym następujące główne zadania:

- w najbliższym czasie instancje związkowe podejmą działania, aby sprawnie przygotować i przeprowadzić konferencje samorządu robotniczego poświęcone uchwalaniu planu społeczno-gospodarczego przedsiębiorstw, zgodnie z celami i zadaniami NPSG na rok 1980;

- ruch zawodowy podejmie szerokie działania dla dalszego rozwinięcia inicjatyw załóg pracowniczych na rzecz racjonalnego i gospodarskiego wykorzystania wielkiego potencjału ekonomicznego, technicznego i kadrowego, którym dysponują zakłady;

- we współdziałaniu z organizacjami ZSMP, SNT-NOT i administracją instancje związkowe roz-

wijać będą dobrze przemyślane i ukierunkowane formy współzawodnictwa pracy, ruch racjonalizacji i wynalazczości na rzecz pełnej realizacji planu społeczno-gospodarczego i zakładowych programów poprawy efektywności gospodarowania;

- szczególnie popierać należy te przedsięwzięcia i inicjatywy, które wpływają na poprawę zaopatrzenia rynku i rozwój eksportu, na wzrost jakości produkcji, na umacnianie dyscypliny społecznej i pogłębianie socjalistycznej świadomości ludzi pracy;

- należy koncentrować wysiłki i aktywność załóg na tych czynnikach, które decydują o jakości i wyższej wydajności pracy, o wykorzystaniu czasu pracy i lepszej organizacji produkcji. Należy zwiększyć zainteresowanie załóg, całego aktywu związkowego lepszym gospodarowaniem surowcami, materiałami, energią, transportem, poprawą dostaw kooperacyjnych, zaopatrzeniem w części zamienne.

Aktywne działanie członków związków zawodowych, a przede wszystkim ich rzetelna i wydajna praca stanowi jeden z podstawowych warunków pełnego wykonania planu 1980 roku i poprawy zaopatrzenia rynku usług, rozwoju eksportu, do wszechstronnego wykorzystania możliwości gospodarczych i społecznych naszego kraju.

Przed wszystkimi instancjami ruchu zawodowego i samorządem robotniczym stawiamy zadanie przeprowadzenia pogłębionej analizy środków i możliwości zwiększonego oddziaływania, rozwoju inicjatyw i czynów, które stanowić będą solidne wsparcie dla realizacji zadań zawartych w Wytycznych na VIII Zjazd PZPR w zakresie warunków pracy i życia ogółu pracujących i ich rodzin.

Doniosłe znaczenie dla zespalania załóg wokół programu PZPR i zapewnienia jego pomyślnej realizacji będzie miała prowadzona w 1980 roku w związkach zawodowych kampania sprawozdawczo-wyhorcza.

Ruch zawodowy wspierać będzie swym działaniem aktywne, zaangażowane postawy ludzi pracy, realizując szeroki program wychowawczy pod nazwą Przegląd Aktywności Kulturalnej Ludzi Pracy „Człowiek — Praca — Twórczość”.

Plenum CRZZ uznaje zadania sformułowane w referacie przewodniczącego CRZZ tow. Władysława Kruczka jako kierunki działania w realizacji zadań społeczno-gospodarczych 1980 r.

DZIAŁ B

2.

UCHWAŁA Nr 162 RADY MINISTRÓW

z dnia 5 listopada 1979 r.

w sprawie zapewnienia sprawnej pracy transportu kolejowego, drogowego i lotniczego w okresie zimy 1979/1980 r.*(Monitor Polski z dnia 9 listopada 1979 r. Nr 27, poz. 142)*

W celu zapewnienia sprawnej pracy transportu kolejowego, drogowego i lotniczego w warunkach zimowych oraz ustalenia zasad współdziałania państwowych jednostek gospodarczych z zarządami kolei państwowych, dróg publicznych oraz lotnisk komunikacyjnych przy odśnieżaniu i zwalczaniu gołedzi w zimie 1979/1980 r. Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. Roboty przy odśnieżaniu linii kolejowych, dróg i lotnisk oraz zwalczaniu śliskości zimowej, zwane dalej „robotami zimowymi”, należy prowadzić na podstawie opracowanych planów finansowo-technicznych z zachowaniem pierwszeństwa robót na liniach kolejowych, drogach i lotniskach o podstawowym znaczeniu dla gospodarki narodowej.

§ 2. 1. W realizacji planów, o których mowa w § 1, oraz planów robót zimowych na drogach podległych Ministrowi Administracji, Gospodarki Terenowej i Ochrony Środowiska współdziałają ministrowie resortów gospodarczych oraz wojewodowie i prezydenci miast stopnia wojewódzkiego.

2. W toku współdziałania:

1) ministrowie resortów gospodarczych zapewnią:
a) udział sił i środków technicznych podległych jednostek dla udzielenia pomocy w robotach zimowych,

b) wykonanie w trybie pilnym zadań i dostaw sprzętu oraz materiałów, niezbędnych do zapewnienia sprawnej pracy transportu kolejowego, drogowego i lotniczego;

2) wojewodowie i prezydenci miast stopnia wojewódzkiego:

a) sporządzą na podstawie zapotrzebowań zgłoszonych przez dyrekcje okręgowe dróg publicznych oraz dyrekcje rejonowe kolei państwowych wykazy państwowych jednostek gospodarczych ze wskazaniem:

— liczby pojazdów samochodowych i sprzętu, które jednostki te obowiązane są dostarczyć zarządom dróg do robót zimowych,

— liczby pracowników do udzielania pomocy dyrekcjom rejonowym kolei państwowych podczas nadmiernych lub ciągłych opadów śnieżnych i doręczą je niezwłocznie zarządom dróg i kolei wydając jednocześnie państwowym jednostkom gospodarczym nakazy dostarczenia pojazdów i pracowników,

b) zobowiążą przedsiębiorstwa (zakłady), dysponujące dźwigami samochodowymi, do kierowania ich na wezwanie zarządu dróg lub jednostki Milicji Obywatelskiej do usuwania zatorów drogowych,

c) opracują plany odśnieżania dróg istotnych dla gmin, szczególnie dróg stanowiących dojazdy do punktów skupu, zapatrzenia i szkół zbiorczych, zapewniając równocześnie realizację tych planów przez naczelników gmin z udziałem miejscowej ludności oraz zakładów pracy, z wyłączeniem rejonów dróg publicznych;

3) Prezydent Miasta Stołecznego Warszawy, niezależnie od zadań wymienionych w pkt 2, będzie koordynował prace nad utrzymaniem ciągłości ruchu kolejowego, drogowego i lotniczego w węzle warszawskim, kierując do robót zimowych w miarę zachodzącej potrzeby dodatkowe środki techniczne i pracowników z warszawskich zakładów pracy; szczegółowy program tych prac Prezydent Miasta Stołecznego Warszawy przedstawi Prezesowi Rady Ministrów w terminie do dnia 15 listopada 1979 r.

§ 3. Ustala się obowiązek wyznaczenia w każdym województwie od 27 do 37 pojazdów samochodowych średniego i ciężkiego typu oraz odpowiednio — analogicznie jak w latach poprzednich — niezbędnej ilości pojazdów typu lekkiego. Wyznaczone pojazdy powinny być pod względem technicznym i konstrukcyjnym przydatne do robót zimowych i oddane na okres od dnia 15 grudnia 1979 r. do dnia 15 marca 1980 r. do stałej dyspozycji zarządów dróg.

§ 4. Przepisy § 2 ust. 2 pkt 2 lit. a) i § 3 nie dotyczą:

1) pojazdów samochodowych i sprzętu:

a) Sił Zbrojnych oraz jednostek podległych Ministrowi Spraw Wewnętrznych, z wyjątkiem przedsiębiorstw podległych Ministrowi Spraw Wewnętrznych,

b) jednostek organizacyjnych więziennictwa oraz zakładów dla nieletnich podległych Ministrowi Sprawiedliwości,

c) jednostek Ministerstwa Łączności,

2) specjalistycznych pojazdów i sprzętu, jak cysterny, chłodnie, pogotowia techniczne, specjalistyczny transport mleczarski, samochody dostawcze itp.

§ 5. 1. Państwowe jednostki gospodarcze, wyznaczone do świadczeń na rzecz robót zimowych, obowiązane są:

1) podstawić zarządom dróg, bezpośrednio po otrzymaniu nakazów, o których mowa w § 2 ust. 2 pkt 2 lit. a), sprawne technicznie pojazdy samochodowe — w celu przystosowania ich do robót zimowych; koszty przystosowania ponoszą zarządy dróg,

2) zaopatrzyć swoich pracowników obsługujących pojazdy samochodowe i sprzęt w zimową odzież ochronną,

3) dowozić własnymi środkami lokomocji wyznaczonych pracowników do miejsc odśnieżania.

2. Minister Komunikacji zapewni właściwe wykorzystanie pojazdów, o których mowa w § 2 ust. 2 pkt 2 lit. a), w okresach, gdy nie będzie zachodziła potrzeba ich użycia do robót zimowych, uwzględniając w pierwszej kolejności zadania przewozowe macierzystych zakładów.

3. Główny Inspektor Gospodarki Energetycznej na wniosek dyrekcji okręgowej dróg publicznych, dyrekcji rejonowej kolei państwowych lub przedsię-

biorstwa gospodarki komunalnej w miastach będących siedzibą urzędów wojewódzkich, potwierdzony przez wojewodę lub prezydenta miasta stopnia wojewódzkiego, zapewni w ramach posiadanej rezerwy dodatkowe przydziały na zakup silnikowych paliw płynnych dla jednostek prowadzących roboty zimowe.

4. Minister Spraw Wewnętrznych zapewni współdziałanie Milicji Obywatelskiej z zarządami dróg przy prowadzeniu ruchu w okresie zimowym, a szczególnie w czasie intensywnych opadów i zamieci śnieżnych.

5. Minister Rolnictwa zapewni resortom komunikacji oraz administracji gospodarki terenowej i ochrony środowiska informację o sytuacji meteorologicznej.

§ 6. 1. Prowadzenie robót zimowych i kierowanie nimi na drogach będących w administracji Ministra Komunikacji należy bezpośrednio do naczelnego dyrektora właściwego okręgu dróg publicznych — z uwzględnieniem przepisów ustawy z dnia 22 kwietnia 1959 r. o utrzymaniu czystości i porządku w miastach i osiedlach (Dz. U. z 1959 r. Nr 27, poz. 167, z 1961 r. Nr 5, poz. 33, z 1962 r. Nr 34, poz. 158, z 1971 r. Nr 12, poz. 115 i z 1974 r. Nr 38, poz. 230).

2. Upoważnia się naczelnego dyrektora okręgu dróg publicznych do dysponowania na terenie całego okręgu sprzętem i pojazdami samochodowymi przydzielonymi do robót zimowych.

§ 7. Nadzór nad współdziałaniem państwowych jednostek gospodarczych z dyrekcjami rejonowymi kolei państwowych, dyrekcjami okręgowymi dróg publicznych oraz zarządami portów lotniczych w robotach zimowych sprawują wojewodowie i prezydenci miast stopnia wojewódzkiego, którzy przez powołane wojewódzkie komitety koordynacyjne, złożone z przedstawicieli urzędów wojewódzkich, zarządów kolei i dróg oraz portów lotniczych, wojewódzkich sztabów wojskowych i zainteresowanych jednostek gospodarczych, analizują przebieg robót zimowych, stopień zagrożenia pracy transportu oraz zakres niezbędnej dodatkowej pomocy dla zarządów kolei, dróg i portów lotniczych, zapewniając bezwzględne pierwszeństwo drogom i kolejności zimowego utrzymania oraz szlakom kolejowym o podstawowym znaczeniu.

§ 8. 1. Minister Obrony Narodowej zapewni pomoc wojska w zwalczaniu gwałtownych i ostrych ataków zimy.

2. Użycie sił i środków wojskowych w sytuacjach, o których mowa w ust. 1, może nastąpić na liniach kolejowych, drogach i lotniskach o istotnym znaczeniu dla gospodarki narodowej na podstawie decyzji dowódcy okręgu wojskowego, podjętej na wniosek właściwego naczelnego dyrektora okręgu kolei państwowych, naczelnego dyrektora okręgu dróg publicznych lub dyrektora Centralnego Zarządu Lotnictwa Cywilnego.

§ 9. 1. Za użycie pojazdów i sprzętu państwowych jednostek gospodarczych do robót zimowych przysługuje wynagrodzenie według następujących stawek:

1) za używanie pojazdów samochodowych — według stawek obowiązującej taryfy towarowej transportu samochodowego i spedycji, bez stosowania dodatków za utrudnienia wynikające ze stanu drogi oraz warunków zimowych,

2) za używanie maszyn budowlanych (ciągniki gąsienicowe, równiarki, spycharki, dźwigi samochodowe) — według stawek przewidzianych w cenniku pracy sprzętu budowlanego,

3) za używanie sprzętu rolniczego — według stawek stosowanych w resorcie rolnictwa.

2. Za udział wojska w akcji zwalczania gwałtownych i ostrych ataków zimy przysługuje wynagrodzenie według stawek określonych przez Ministra Komunikacji w porozumieniu z Ministrem Obrony Narodowej.

§ 10. 1. Pracownicy skierowani do robót zimowych są uprawnieni do:

1) pełnego wynagrodzenia przysługującego w zakładzie macierzystym,

2) diet i zwrotu kosztów podróży służbowych według ogólnie obowiązujących zasad.

2. Pracownicy przedsiębiorstwa państwowego „Polskie Koleje Państwowe” (PKP), zgrupowani i zakwaterowani na dużych węzłach i stacjach kolejowych o szczególnym znaczeniu dla PKP, oraz pracownicy drogowi, skierowani do akcji odśnieżnej poza granice macierzystego okręgu dróg publicznych, mają prawo do dodatku za pracę w trudnych warunkach w wysokości 2,50 zł za każdą godzinę pracy przy odśnieżaniu i usuwaniu skutków gołoledzi, z tym że w szczególnie uzasadnionych wypadkach dodatek ten może być powiększony o 100%. Szczegółowe zasady przyznawania dodatków ustali Minister Komunikacji.

3. Kierowcom pojazdów samochodowych i maszynistom sprzętu oraz ich pomocnikom przysługuje za obsługę specjalnych urządzeń odśnieżających dodatek specjalny w wysokości 5,00 zł za 1 godzinę pracy niezależnie od dodatku określonego w ust. 2.

4. Należności, o których mowa w ust. 1, 2 i 3, pokrywa macierzysty zakład pracy z planowanego osobowego funduszu płac, z tym, że wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych, nocnych, w niedziele i święta, a także dodatki, diety i zwrot kosztów podróży, o których mowa w ust. 1 pkt 2 oraz ust. 2 i 3, traktuje się jako niedyrektywne i uznaje się za niepodlegające obowiązkowi likwidacji do wysokości kwot rzeczywiście wypłaconych.

5. Czas pracy pracowników zatrudnionych przy robotach zimowych nie obciąża limitów godzin nadliczbowych jednostek macierzystych.

§ 11. Jednostki gospodarcze, kierujące pracownikami do robót zimowych, fakturują dokonane wypłaty wynagrodzeń oraz należności (§ 9 i 10), a jednostki kolejowe, dróg publicznych oraz lotnictwa cywilnego opłacają faktury i zaliczają wydatki jako usługi obce.

§ 12. Zaleca się zarządom centralnych związków spółdzielni oraz Zarządowi Centralnego Związku Kółek Rolniczych stosowanie przepisów niniejszej uchwały.

§ 13. W sprawach objętych przepisami niniejszej uchwały nie stosuje się przepisów uchwały nr 332 Rady Ministrów z dnia 22 listopada 1968 r. w sprawie współdziałania państwowych jednostek gospodarczych z zarządami dróg publicznych w odśnieżaniu i zwalczaniu gołoledzi na drogach państwowych i lokalnych (Monitor Polski z 1968 r. Nr 51, poz. 355 i z 1971 r. Nr 52, poz. 334).

§ 14. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: P. Jaroszewicz

3.

UCHWAŁA Nr 187 RADY MINISTRÓW

z dnia 11 grudnia 1979 r.

w sprawie podwyższenia najniższych wynagrodzeń pracowników*(Monitor Polski z dnia 18 grudnia 1979 r. Nr 29, poz. 148)*

Na podstawie art. 79 Kodeksu pracy (Dz. U. z 1974 r. Nr 24, poz. 141 i z 1975 r. Nr 16, poz. 91) Rada Ministrów po porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych uchwala, co następuje:

§ 1. 1. Pracownikom zatrudnionym w uspołecznionych zakładach pracy w pełnym wymiarze czasu pracy podwyższa się najniższe wynagrodzenie zasadnicze wynikające z osobistego zaszeregowania, określone w stawkach miesięcznych — do kwoty 2000 zł miesięcznie.

2. Pracownikom zatrudnionym w uspołecznionych zakładach pracy, wynagradzanym na podstawie godzinowych stawek płac, podwyższa się najniższe godzinowe wynagrodzenie zasadnicze wynikające z osobistego zaszeregowania — do kwoty 10,20 zł za godzinę.

3. Pracownikom, do których może być stosowany wymiar normalnego czasu pracy wyższy niż 46 godzin na tydzień, niniejsze wynagrodzenie miesięczne określone w ust. 1 przysługuje za 46-godzinny tydzień pracy.

§ 2. Upoważnia się Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych do podwyższenia stawek wynagrodzeń zasadniczych dla pracowników zatrudnionych w uspołecznionych zakładach pracy, którzy wykonują prace zaszeregowane wyżej od prac opłacanych najniższą stawką — stosownie do rodzaju wykonywanej pracy i poziomu kwalifikacji.

§ 3. Minister Pracy, Płac i Spraw Socjalnych ustali szczegółowe zasady wprowadzenia wynagrodzeń, o których mowa w § 1 i 2.

§ 4. Przepisy uchwały nie mają zastosowania do młodocianych odbywających naukę zawodu bądź przyuczonych do wykonywania określonej pracy w uspołecznionych zakładach pracy, dla których utrzymuje się dotychczasową podstawę obliczania wynagrodzenia w wysokości 1200 zł miesięcznie.

§ 5. 1. Najniższe wynagrodzenie za pracę w pełnym wymiarze czasu pracy, wypłacane pracownikom zatrudnionym w nie uspołecznionych zakładach pracy, a także pracownikom zatrudnionym u osób fizycznych, nie może być niższe niż 2000 zł miesięcznie i odpowiednio nie niższe niż 10,20 zł za godzinę pracy.

2. Przepis ust. 1 nie ma zastosowania do młodocianych zatrudnionych w celu nauki zawodu lub przyuczenia do wykonywania określonej pracy w rzemieślniczych zakładach pracy, w odniesieniu do których utrzymuje się stosowaną dotychczas zasadę ustalania miesięcznego wynagrodzenia umownego w relacji procentowej od kwoty nie niższej niż 1200 zł miesięcznie.

§ 6. Zaleca się organizacjom spółdzielczym i społecznym odpowiednie zastosowanie przepisów uchwały w podległych jednostkach organizacyjnych.

§ 7. Traci moc uchwała nr 57 Rady Ministrów z dnia 30 marca 1979 r. w sprawie podwyższenia najniższych wynagrodzeń pracownikom zatrudnionym w zakładach pracy (Monitor Polski Nr 10, poz. 62).

§ 8. Uchwała wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1980 r.

Prezes Rady Ministrów: *P. Jaroszewicz*

4.

ZARZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 29 listopada 1979 r.

w sprawie zasad kierowania do zakładów rehabilitacji zawodowej inwalidów*(Monitor Polski z dnia 18 grudnia 1979 r. Nr 29, poz. 150)*

Na podstawie art. 62 ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. z 1968 r. Nr 3, poz. 6, z 1972 r. Nr 16, poz. 114 i Nr 53, poz. 341, z 1973 r. Nr 38, poz. 225, z 1974 r. Nr 21, poz. 116 i 117, Nr 47, poz. 280 i Nr 50, poz. 321, z 1975 r. Nr 45, poz. 232, z 1976 r. Nr 40, poz. 235 i z 1977 r. Nr 11, poz. 43) oraz § 5 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 maja 1967 r. w sprawie planowego zatrudnienia inwalidów (Dz. U. Nr 20, poz. 88) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Do zakładów rehabilitacji zawodowej inwalidów, zwanych dalej „zakładami”, mogą być kierowane osoby zaliczone do jednej z grup inwalidów, które ze względu na stan zdrowia lub warunki środowiskowe nie kwalifikują się do podjęcia przygoto-

wania zawodowego w zakładach pracy lub w szkołach zawodowych przeznaczonych dla osób zdrowych.

2. Do zakładów przyjmowani są inwalidzi nie posiadający zawodu lub wymagający zmiany zawodu ze względu na stan zdrowia, a także inwalidzi, którzy chcą podnieść swoje kwalifikacje zawodowe.

§ 2. 1. Inwalidzi ubiegający się o przyjęcie do zakładów powinni spełniać następujące warunki:

1) wiek od 15 do 25 lat dla kandydatów do zakładów prowadzących szkoły zawodowe oraz do 40 lat dla kandydatów do zakładów prowadzących kursy i szkoły przysposobienia zawodowego,

2) sprawność fizyczna i umysłowa rokująca ukończenie odpowiedniego przygotowania zawodowego i podjęcie pracy w wyuczonym zawodzie,

3) wykształcenie wymagane do przyjęcia do określonego rodzaju szkoły, a do zakładu prowadzącego kursy — ukończonych co najmniej 6 klas szkoły podstawowej.

2. W szczególnie uzasadnionych wypadkach do zakładu może być przyjęty inwalida, który przekroczył wiek określony w ust. 1 pkt 1.

3. Pierwszeństwo przyjęcia do zakładów przysługuje inwalidom wojskowym (wojennym) oraz inwalidom z powodu wypadków przy pracy lub chorób zawodowych.

§ 3. 1. Inwalida ubiegający się o przyjęcie do zakładu składa w zespole opieki zdrowotnej właściwym dla miejsca zamieszkania:

1) podanie z życiorysem,

2) aktualne orzeczenie komisji lekarskiej do spraw inwalidztwa i zatrudnienia lub zaświadczenie lekarskie wystawione przez właściwą przychodnię (poradnię) specjalistyczną o stanie zdrowia i wskazaniach do odbycia przygotowania zawodowego w zakładzie,

3) dokumenty (uwierzytelnione odpisy) określające posiadane wykształcenie ogólne i zawodowe oraz przebieg pracy zawodowej,

4) ostatni odcinek rentowy, jeżeli pobiera rentę.

2. Zespół opieki zdrowotnej przeprowadza wywiad społeczny i w miarę potrzeby kieruje kandydata na uzupełniające badania, a następnie ustala warunki, w jakich kandydat może odbyć przygotowanie zawodowe, biorąc pod uwagę możliwość przeszkolenia w zakładzie pracy lub nauki w szkole zawodowej.

3. Zespół opieki zdrowotnej, przeprowadza wywiad społeczny i w miarę potrzeby kieruje kandydata na

uzupełniające badania, a następnie ustala warunki, w jakich kandydat może odbyć przygotowanie zawodowe biorąc pod uwagę możliwość przeszkolenia w zakładzie pracy lub nauki w szkole zawodowej.

3. Zespół opieki zdrowotnej, po stwierdzeniu braku możliwości odbycia przygotowania zawodowego w innej formie, ustala w porozumieniu z właściwym zakładem rehabilitacji zawodowej inwalidów możliwość przyjęcia inwalidy do tego zakładu, przesyłając wniosek wraz z aktami sprawy do terenowego organu administracji państwowej stopnia wojewódzkiego.

4. Inwalida może być przyjęty do zakładu również na wniosek komisji lekarskiej do spraw inwalidztwa i zatrudnienia.

§ 4. 1. Terenowy organ administracji państwowej stopnia wojewódzkiego po rozpatrzeniu wniosku, o którym mowa w § 3 ust. 3 podejmuje decyzję o przyjęciu lub odmowie przyjęcia inwalidy do zakładu rehabilitacji zawodowej.

2. Decyzja o odmowie przyjęcia do zakładu powinna być uzasadniona. O decyzji takiej należy zawiadomić również zespół opieki zdrowotnej właściwy ze względu na miejsce zamieszkania kandydata.

§ 5. O terminie przyjęcia do zakładu zawiadamia się zainteresowanego i właściwy zespół opieki zdrowotnej, a jeżeli zainteresowany pobiera rentę — również właściwy dla jego miejsca zamieszkania oddział Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

§ 6. Zarządzenie wchodzi w życie po upływie 2 tygodni od dnia ogłoszenia.

Minister Zdrowia i Opieki Społecznej: *M. Śliwiński*

5

ZARZĄDZENIE Nr 21 MINISTRA PRACY, PŁAC I SPRAW SOCJALNYCH

z dnia 12 grudnia 1979 r.

w sprawie zasad wprowadzenia najniższych wynagrodzeń zasadniczych oraz podwyższenia niektórych stawek wynagrodzeń zasadniczych bezpośrednio wyższych od stawek najniższych — stosowanych w uspołecznionych zakładach pracy

(Dziennik Urzędowy Ministerstwa Pracy, Płac i Spraw Socjalnych
z dnia 21 grudnia 1979 r. Nr 8, poz. 12)

Na podstawie § 2 i § 3 uchwały Nr 187 Rady Ministrów z dnia 11 grudnia 1979 r. w sprawie podwyższenia najniższych wynagrodzeń pracowników (Monitor Polski Nr 29 poz. 148), zwanej dalej „uchwałą”, zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Podwyższa się miesięczne stawki wynagrodzenia zasadniczego ustalone za pracę w pełnym wymiarze normalnego czasu pracy do wysokości:

1) 2000 zł miesięcznie — w pierwszej (najniższej) kategorii zaszerogowania,

2) 2050 zł miesięcznie — w drugiej kategorii zaszerogowania (pierwszej następującej po kategorii najniższej),

3) 2100 zł miesięcznie — w trzeciej kategorii zaszerogowania (drugiej następującej po kategorii najniższej),

4) 2150 zł miesięcznie — w czwartej kategorii zaszerogowania (trzeciej następującej po kategorii najniższej),

5) 2200 zł miesięcznie — w piątej kategorii zaszerogowania (czwartej następującej po kategorii najniższej),

6) 2300 zł miesięcznie — w szóstej kategorii zaszerogowania (piątej następującej po kategorii najniższej),

7) 2400 zł miesięcznie — w siódmej kategorii zaszerogowania (szóstej następującej po kategorii najniższej).

2. W razie stosowania do pracowników na podstawie obowiązujących przepisów wyższego wymiaru normalnego czasu pracy niż 46 godzin na tydzień, miesięcznie stawki wynagrodzenia zasadniczego określone w ust. 1 przysługują za 46-godzinny tydzień pracy. Za każdą godzinę pracy w miesiącu ponad liczbę godzin wynikającą z wymiaru czasu pracy 46 godzin na tydzień, wynagrodzenie zasadnicze tych pracowników ulega zwiększeniu według godzinowych stawek wynagrodzenia zasadniczego, obli-

czonych zgodnie z obowiązującymi w tym zakresie przepisami, na podstawie stawek miesięcznych, o których mowa w ust. 1.

§ 2. 1. Najniższe godzinowe stawki wynagrodzenia zasadniczego, określone za pracę w normalnym wymiarze czasu pracy 46 godzin na tydzień, ustala się w wysokości:

1) 10,20 zł za godzinę — w pierwszej (najniższej) kategorii zaszerogowania,

2) 10,50 zł za godzinę — w drugiej kategorii zaszerogowania (pierwszej następującej po kategorii najniższej),

3) 11,00 zł za godzinę — w trzeciej kategorii zaszerogowania (drugiej następującej po kategorii najniższej),

4) 11,50 zł za godzinę — w czwartej kategorii zaszerogowania (trzeciej następującej po kategorii najniższej),

5) 12,00 zł za godzinę — w piątej kategorii zaszerogowania (czwartej następującej po kategorii najniższej),

6) 12,50 zł za godzinę — w szóstej kategorii zaszerogowania (piątej następującej po kategorii najniższej),

7) 13,00 zł za godzinę — w siódmej kategorii zaszerogowania (szóstej następującej po kategorii najniższej),

8) 14,00 zł za godzinę — w ósmej kategorii zaszerogowania (siódmej następującej po kategorii najniższej),

9) 16,00 zł za godzinę — w dziewiątej kategorii zaszerogowania (ósmej następującej po kategorii najniższej).

2. Godzinowe stawki wynagrodzenia zasadniczego określone w ust. 1 stosuje się również za każdą godzinę pracy pracowników, których w myśl przepisów obowiązuje wymiar normalnego czasu pracy wyższy niż 46 godzin na tydzień.

3. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio przy ustalaniu miesięcznych stawek wynagrodzenia zasadniczego za pracę w normalnym wymiarze czasu pracy 46 godzin na tydzień, jeżeli przepisy o wynagradzaniu dla pracowników wynagradzanych na podstawie godzinowych stawek płac przewidują możliwość zastosowania miesięcznych stawek wynagrodzenia zasadniczego wynikających z przeliczenia godzinowych stawek płac zasadniczych.

§ 3. 1. W razie stosowania 4-brygadowej organizacji pracy lub stosowania na podstawie obowiązujących przepisów niższego wymiaru normalnego czasu pracy niż 46 godzin na tydzień, godzinowe stawki wynagrodzenia zasadniczego określone w § 2 ust. 1 — podwyższa się proporcjonalnie do obowiązującego wymiaru czasu pracy w sposób ustalony w obowiązujących w tym zakresie zasadach wynagradzania.

2. Jeżeli obowiązujące przepisy o wynagradzaniu nie ustalają sposobu przeliczenia, o którym mowa w ust. 1, godzinowe stawki wynagrodzenia zasadniczego określone w § 2 ust. 1 ustala się w zależności od tygodniowego wymiaru czasu pracy w wysokości:

Kategoria zaszerogowania	Wymiar czasu w tygodniu oraz stawka za 1 godzinę					
	44	42	41	40	39	36
1	10,70	11,20	11,40	11,70	12,00	13,00
2	11,00	11,50	11,80	12,10	12,40	13,40
3	11,50	12,10	12,40	12,70	13,00	14,10
4	12,00	12,60	12,90	13,20	13,60	14,70
5	12,50	13,10	13,50	13,80	14,20	15,30
6	13,00	13,70	14,00	14,40	14,80	16,00
7	13,60	14,20	14,60	15,00	15,40	16,60
8	14,60	15,30	15,70	16,10	16,50	17,90
9	16,70	17,50	18,00	18,40	18,90	20,40

§ 4. 1. Przepisy §§ 1—3 nie mają zastosowania do stawek płac określonych w ust. 2—5.

2. W tabeli stanowisk wartowników, wymaganego stażu pracy i godzinowych stawek płac, stanowiącej załącznik nr 1 do uchwały Nr 35 Rady Ministrów z dnia 18 lutego 1976 r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników zatrudnionych w straży przemysłowej — zamiast dotychczasowych godzinowych stawek płac — wprowadza się godzinowe stawki płac w wysokości:

Lp.	Stanowisko	Szczelbel	Godzinowa stawka płac w złotych		
			etapy		
			I	II	III
1	dowódcy warty	A	11,50	12,50	14,00
		B	12,50	14,00	15,50
		C	14,00	15,50	17,00
2	starszy wartownik	A	11,00	12,50	12,50
		B	11,50	12,50	14,00
		C	12,50	14,00	15,00
3	wartownik	A	10,50	11,00	11,50
		B	11,00	11,50	12,50
4	młodszy wartownik	A	10,20	10,50	10,50
		B	10,50	11,00	11,50

3. Najniższą stawkę godzinową stanowiącą podstawę do ustalania cen jednostkowych za prace załadunkowe i wyładunkowe towarów objętych katalogiem jednolitych norm pracy, który został wprowadzony na podstawie przepisów uchwały Nr 165 Rady Ministrów z dnia 17 czerwca 1972 r. w sprawie jednolitych norm pracy oraz cen jednostkowych na roboty załadunkowe i wyładunkowe towarów masowych (Monitor Polski Nr 35, poz. 191) — podwyższa się do kwoty 10,50 zł.

4. W zarządzeniu Nr 9 Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych z dnia 10 kwietnia 1979 r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników zatrudnionych w halach maszyn (Dz. Urz. MPPiSS Nr 2, poz. 4) — określone w części A załącznika Nr 1 do zarządzenia miesięczne stawki płac zasadniczych ustala się w wysokości:

- a) dla młodszej maszynistki 2000—2150 zł
- b) dla maszynistki 2250—2450 zł
- c) dla starszej maszynistki 2550—2750 zł

5. W zarządzeniu Nr 11 Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych z dnia 18 marca 1974 r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników zatrudnionych w transporcie samochodowym, spedycji krajowej i komunikacji miejskiej (Dz. Urz. MPPiSS z 1974 r. Nr 5, poz. 10, z 1977 r. Nr 3, poz. 4,

z 1978 r. Nr 3, poz. 5 i z 1979 r. Nr 2, poz. 3) wprowadza się następujące zmiany:

1) w § 18 ust. 3 stawki wynagrodzenia za każdą godzinę przerwy przy stosowaniu przerywanego czasu pracy w jednym cyklu przewozowym ustala się w wysokości:

- a) kierowcy zaszeregowanemu do V kat. 11,60 zł
- b) kierowcy zaszeregowanemu do VI kat. 12,00 zł
- c) kierowcy zaszeregowanemu do VII kat. 12,50 zł
- d) kierowcy zaszeregowanemu do VIII kat. 13,00 zł

2) w załączniku Nr 1 do zarządzenia w części „E. Tabele godzinowych stawek płac zasadniczych” — zamiast dotychczasowych tabel — ustala się dwie tabele stawek płac zasadniczych:

Kategoria	Tabela I	Tabela II
1	10,20	10,20
2	10,50	10,50
3	10,80	10,80
4	11,20	11,30
5	11,60	11,90
6	12,00	12,60
7	12,50	13,20
8	13,00	14,00

W „wyjaśnieniu” dotyczącym stosowania tabel B i C ust. 2 i 3 otrzymują brzmienie:

a) „2. Powszechne zastosowanie ma Tabela 1”.

b) „3. Zastosowanie Tabeli II może nastąpić tylko na podstawie decyzji Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych na wniosek zainteresowanego ministra po uprzednim zaopiniowaniu przez Ministra Komunikacji”.

3) w ust. 6 załącznika Nr 10 do zarządzenia ustala się stawki godzinowe, na podstawie których oblicza się jednostkowe ceny akordowe, w wysokości:

	Pojazd samochodowy bez przyczepy	Pojazd samochodowy z przyczepami
grupa 1	10,20 — 11,60 zł	
grupa 2	10,50 — 12,50 zł	10,80 — 13,00 zł
grupa 3	10,80 — 13,50 zł	12,00 — 15,00 zł
grupa 4	11,20 — 15,50 zł	12,50 — 17,00 zł

4) w ust. 2 załącznika nr 11 do zarządzenia ustala się ryczałtowe wynagrodzenia w wysokości:

Lp.	Liczba godzin pracy w miesiącu	Miesięczna płaca ryczałtowana			
		wg stawki 10,50 zł/godz.	wg stawki 10,80 zł/godz.	wg stawki 11,20 zł/godz.	wg stawki 11,60 zł/godz.
1	220	2700	2750	2850	2950
2	240	3000	3100	3200	3300
3	260	3400	3500	3600	3750
4	280	3850	3950	4100	4250
5	300	4300	4400	4550	4750

6. Stawki wynagrodzenia zasadniczego wyższe od stawki najniższej ustalone zostaną w odrębnych przepisach dla:

1) pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe” wynagradzanych na podstawie przepisów uchwały Nr 52 Rady Ministrów z dnia 30 marca 1977 r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe”,

2) pracowników objętych Układem Zbiorowym Pracy dla Przemysłu Hutniczego, którzy są wynagradzani na podstawie godzinowych stawek płac zasadniczych,

3) pracowników zatrudnionych na jednostkach pływających w żegludze śródlądowej, wynagradzanych na podstawie uchwały Nr 124 Rady Ministrów z dnia 17 maja 1974 r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników przedsiębiorstw żeglugi śródlądowej.

§ 5. Stawki wynagrodzenia zasadniczego określone w zarządzeniu stosuje się zamiast stawek wynagrodzenia zasadniczego określonych w szczegółowych zasadach wynagradzania poszczególnych grup pracowników, jeżeli są one niższe od ustalonych w zarządzeniu — do czasu wprowadzenia odpowiednich zmian w tych zasadach.

§ 6. Przepisy zarządzania nie mają zastosowania do młodocianych odbywających naukę zawodu bądź przyuczanych do określonej pracy, dla których wynagrodzenie ustala się w relacji procentowej od kwoty 1200 zł miesięcznie.

§ 7. Podstawę wymiaru zasiłku z ubezpieczenia społecznego na wypadek choroby lub macierzyństwa, przysługuje od dnia 1 stycznia 1980 r. należy przeliczać na podstawie stawek wynagrodzenia zasadniczego ustalonych zgodnie z niniejszym zarządzeniem, jeżeli w okresie z którego oblicza się podstawę wymiaru zasiłku stawka wynagrodzenia zasadniczego pracownika była niższa od tak określonej stawki dla odpowiedniej kategorii zaszeregowania.

§ 8. Traci moc zarządzenie Nr 8 Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych z dnia 10 kwietnia 1979 r. w sprawie zasad wprowadzenia najniższych wynagrodzeń zasadniczych oraz podwyższenia niektórych stawek wynagrodzeń zasadniczych bezpośrednio wyższych od stawek najniższych — stosowanych w uspółcześnionych zakładach pracy (Dz. Urz. MPPiSS Nr 2, poz. 3).

§ 9. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1980 r.

Minister Pracy, Płac i Spraw Socjalnych:
M. Milczarek

INSTYTUT WYDAWNICZY CRZZ — Warszawa, ul. Spasowskiego 1/3

Informacji o warunkach prenumeraty udzielały oddziały RSW „Prasa-Książka-Ruch” i urzędy pocztowe.

Cena prenumeraty: kwartalnie — zł 10.—, półrocznie — zł 20.—, rocznie — zł 40.—

Sprzedaż egzemplarzy numerów zdezaktualizowanych, na uprzednie pisemne zamówienie, prowadzi Centrala Kolportażu Prasy i Wydawnictw „Ruch” Warszawa, ul. Towarowa 28.